

μίξεσθε ὁπότεν σηκόνετε φορτίον. Ἄλλ' ἐγεύσθητε καὶ νοστιμωτέραν τροφήν· πολλάκις εὐφρανα τὴν οἰκογένειάν μου μὲ κρέας ἀνθρώπινον.' Εἶπέ μας,' εἶπαν οἱ μικροὶ γύπες, ' ποῦ εὐρίσκειται ὁ ἄνθρωπος, καὶ πόθεν γνωρίζεται· ἢ σὰρξ αὐτοῦ βέβαια εἶναι τῶν γυπῶν ἢ φυσικὴ τροφή. Διατί ποτὲ δὲν μᾶς ἔφερες ὀλόκληρον ἄνθρωπον εἰς τὴν φωλεάν;' Εἶναι πολλὰ ὀγκώδης,' εἶπεν ἡ μήτηρ· 'ὅταν εὕρωμεν ἄνθρωπον, δυνάμεθα μόνον ν' ἀποσπᾶσωμεν τὴν σάρκα του, ἀφίνομεν δὲ τὰ κόκκαλα ἐπὶ γῆς.' Ἄλλ' ἂν ὁ ἄνθρωπος ἦναι τόσοσιν μεγάλος, πῶς τὸν φονεύετε; Σεῖς φοβεῖσθε τὸν λύκον καὶ τὴν ἄρκτον· μὲ ποίαν δύναμιν καθιστάνονται οἱ γύπες ἀνώτεροι τοῦ ἀνθρώπου; Ἄρα εἶναι ὁ ἄνθρωπος πλέον ἀβοήθητος ἀπὸ τὸ πρόβατον;' Ἡμεῖς,' ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, 'ποσῶς δὲν ἔχομεν τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀμφιβάλωμεν ἂν ἔχωμεν καὶ τὴν πανουργίαν του· σπανίως δὲ οἱ γύπες ἤθελαν ἀπογευέσθαι τὸ κρέας αὐτοῦ, ἂν ἡ φύσις, ἥτις τὸν ἔκαμε πρὸς χρῆσιν μας, δὲν εἶχεν ἐγκεχυμένην εἰς αὐτὸν μίαν ἀλλόκοτον ἀγριότητα, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε παρετήρησα εἰς ἄλλο τι ὄν, τρεφόμενον ἐπὶ γῆς. Πολλάκις δύο ἀγγελαὶ ἀνθρώπων συναπαντώμενοι σείουσι τὴν γῆν ἀπὸ τὸν κρότον, καὶ γεμίζουσι ἀπὸ πῦρ τὸν ἀέρα. Ὅπότεν ἀκούης θόρυβον, καὶ βλέπης πῦρ ἀστράπττον ἐπὶ τῆς γῆς, πέτα ὅσον τάχιστα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, διότι βέβαια οἱ ἄνθρωποι ἀφανίζουσι ἀλλήλους· ἐκεῖ θέλεις εὐρεῖν τὴν γῆν ἀχνίζουσαν ἀπὸ αἷμα, καὶ σκεπασμένην ἀπὸ πτώματα, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἶναι διαμελισμένα καὶ κατεσπαργμένα, πρὸς εὐκολίαν τῶν γυπῶν.' Ἄλλ' ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι θανατώσωσι τὸ θῆραμά των,' εἶπεν ὁ μαθητής, 'διατί τάχα δὲν τὸ τρώγουσι;' Ὁ λύκος, ὅταν θανατώσῃ πρόβατον, δὲν ἀφίνει τὸν γύπα νὰ τὸ ἐγγίξῃ, πρὶν αὐτὸς χορτάσῃ. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἄλλου εἶδους λύκος;' Ὁ ἄνθρωπος,' εἶπεν ἡ μήτηρ, 'εἶναι τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὁποῖον φονεύει μὲν, ἀλλὰ δὲν κατατρώγει τὸ φονευθέν· καὶ τοῦτο δὲ κάμνει αὐτὸν εὐεργέτην τῆς φυλῆς μας.' Ἄν οἱ ἄνθρωποι σκοτώνωσι τὸ ἰδικόν μας θῆραμα, καὶ προετοιμάζωσιν αὐτὸ,' εἶπεν ὁ νεοσσός, 'τίς ἡ χρεία νὰ κοπιᾶζωμεν ἡμεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν μας;' Μάλιστα καὶ εἶναι χρεία,' ἀπεκρίθη ἡ καλὴ μήτηρ, 'ἐπειδὴ πολλάκις ὁ ἄνθρωπος μένει πολὺν καιρὸν ἡσυχος εἰς τὸ σπήλαιόν του. Οἱ γηραλέοι γύπες γνωρίζουσι τὸν καιρὸν τῆς σφαγῆς. Ὅταν ἴδῃς νὰ κινῆται πλῆθος ἀνθρώπων συμπυκνωμένον ὡς κοπάδιον πελαργῶν, ἐμπορεῖς νὰ συμπεράνης ὅτι κυνηγοῦν, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θέλεις χορτάσειν ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα.' Ἄλλ' ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μάθω,' εἶπεν ὁ νεοσσός, 'τὸ αἷτιον τῆς ἀμοιβαίας ταύτης σφαγῆς· ἐγὼ ποτὲ δὲν ἠμπόρουσι νὰ φονεύσω, ὅτι δὲν ἠμπόρουσι νὰ φάγω.' Ἐκόνον μου,' εἶπεν ἡ μήτηρ, 'εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δὲν δύναμαι οὐτ' ἐγὼ ν' ἀποκριθῶ, ἂν καὶ λογίζωμαι τὸ ἀγγιχνοῦστέρον ἀπὸ τὰ ὄρνεα τοῦ βουνοῦ μας. Ὅτε ἤμην νία, ἐπεσκεπτόμην συχνὰ γέροντα τινὰ γύπα, ὅστις ἔκατοίκει ἐπὶ τῶν Καρπαθίων βράχων· εἶχε κά-

μειν πολλὰς παρατηρήσεις· ἤξευρεν ὅλα τὰ κατατόπια, ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, ὅσα παρεῖχεν θῆραμά τι· ἔτος δὲν ἐπέρνα χωρὶς νὰ εὐφρανθῆ ἀπὸ ἀνθρώπινα ἐντόσθια. Αὐτὸς ἦτο γνώμης ὅτι ἐφαίνοντο μόνον ζῶν ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ κατ' ἀλήθειαν ἦσαν φυτὰ μὲ δύναμιν κινήσεως· καὶ ὅτι, καθὼς οἱ κλάδοι τῆς δρυὸς συγκρούονται ὑπὸ τῆς ἀνεμοζάλης, διὰ νὰ παχύνωνται οἱ χοῖροι ἀπὸ τὰς πιπτούσας βαλάνους, οὕτω διὰ τινος ἀκατανόητου δυνάμεως ὠθούνται οἱ ἄνθρωποι ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου, ἕωσού χάνουσι πᾶσαν δύναμιν, ὥστε νὰ τρέφονται οἱ γύπες. Ἄλλοι φρονοῦσι ὅτι παρετήρησαν ἐπιπόνησιν τινὰ καὶ πολιτικὴν μεταξὺ τῶν κακοποιῶν τούτων πλασμάτων· οἱ δὲ πλησιέστερον αὐτῶν περιιπτάμενοι θέλουσι ὅτι εἰς πᾶσαν ἀγέλην ὑπάρχει ἓνας διευθύνων τοὺς λοιπούς, καὶ κατεξάριετον ἀπὸ τὴν σφαγὴν εὐφραίνόμενος. Διατί ὁμοῦ ἀξιούται τοιαύτης ὑπεροχῆς, ἀγνοοῦμεν· σπανίως εἶναι εἴτε ὁ μέγιστος, εἴτε ὁ τάχιστος, ἀλλὰ δεικνύει διὰ τῆς προθυμίας καὶ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ ὅτι εἶναι, πρὸ πάντων, φίλος τῶν γυπῶν.'

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

ΠΑΣ ὁ ἀκούων τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου αἰσθάνεται κάποτε ἀσύνηθές τι. Τὸν φαίνεται ὅτι κάτι, ὡς φῶς, λάμπει εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐνδυναμώνει νὰ ἀνακαλύπτῃ ὅσα ποτὲ οὔτε ἶδεν, οὔτε παρετήρησεν. Ὅταν τὸ φῶς τοῦτο ἀδιακόπως ἐξακολουθῆ νὰ λάμπῃ, ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει πλήρη καὶ ἀναμφίβολον πεποίθησιν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, πεποίθησιν, λέγω, τὴν ὁποίαν ποτὲ ἀρχήτερα δὲν ἠσθάνθη.

Τότε θεωρεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὅτι εἶναι τῶντι ἀμαρτωλός, καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτος ὑπόκειται εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἂν δὲν εὐρεθῶσιν ἰσχυρὰ τινὰ μέσα διὰ νὰ τὸν σύρῃσι, χάνεται ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ βέβαια φροντίζει πολλὰ διὰ νὰ εὕρῃ τὰ μέσα ταῦτα· ἀναγινώσκει συχνότερον τὰς Γραφάς, ἀκούει τὸ Εὐαγγέλιον μὲ προσοχὴν μεγαλητέραν παρὰ τὸ σῆνηθες, γίνεται ἐπιμελέστερος ὡς πρὸς τὴν σωτηρίαν του, καὶ ἴσως προσεύχεται εἰς τὸ κρυπτόν διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν του.

Εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ὁ Χριστὸς τῶντι στέκει εἰς τὴν θύραν τῆς καρδίας του, καὶ κρούει διὰ νὰ ἐμβῆ, καὶ δὲν εἶναι κάμμία ἀμφιβολία ὅτι συνευρίσκειται μὲ τὸν τοιοῦτον πραγματικῶς, ἀλλ' ἀόρατως, καθὼς καὶ συνευρίσκειτο ποτὲ μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ὅτε εἶπεν. Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς ἐν ὑμῖν ἐστὶ· περιπατεῖτε, ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεῦετε εἰς τὸ φῶς· ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε.'

Τῶντι πολλὰ καταφρονοῦν τὰ πλοῦτη καὶ τὰς τιμάς· ὄχι ὁμοῦ τὰ ἰδικά των, ἀλλὰ τὰ ξένα.